

ISBN 978-91-1-303565-9

© 2011 Arkan Asaad

Norstedts, Stockholm

Pocketutgåva 2012

Omslag: Miroslav Sokoic

Omslagsfoto: iStockphoto

Tryckt av ScandBook UAB, Litauen 2019

Tjugonde tryckningen

www.norstedts.se

*

Norstedts ingår i

Norstedts Förlagsgrupp AB,

grundad 1823

Ung, dum och nitton år gammal kom jag hem efter nästan ett år som lägerlärare i USA. Det var ett svårt men lärorikt jobb, och som äldste bror bland sex syskon visste jag en del om hur man tog hand om jobbiga ungar. Det var enkelt. Man viftade bara hotfullt med sina tofflor. Det är ett under hur mycket respekt man kan få med hjälp av en toffel. Men i USA kunde man varken krama ungarna eller ta dem i armen utan att riskera att bli anmäld. Det kändes som att vara en boxare i ringen med bakbundna händer. Även om jag aldrig skulle ha krökt ett hårstrå på deras huvud så hade det varit skönt att åtminstone kunna få hota dem då och då. Det var så jag själv hade vuxit upp, så hade mina föräldrar betett sig. Jag förväntade mig att det skulle komma lugna och städade barn till lägret, men det blev inte alls som jag tänkt mig. De var inga bortskämda snorungar, som jag hade trott. Det här var riktiga problembarn. Många av dem hade tidigare blivit utkastade från samma läger. De hade förlorat sina föräldrar i sjukdomar, deras föräldrar hade blivit mördade eller tagit en överdos. Några visste

inte ens vilka deras riktiga föräldrar var. Många av föräldrarna återvände till lägret bara fem, sex dagar efter att barnen kommit dit. Det var ingen som hade ringt efter dem. De bara antog att barnen hade misskött sig och inte skulle få stanna kvar och kom för att hämta hem dem. Andra ledare berättade att de flesta av barnen aldrig hade stannat en hel sommar. De blev ofast utkastade efter en vecka.

Det blev direkt ett mål för mig att hjälpa de här barnen att stanna kvar hela sommaren.

Jag kanske var en boxare med bakbundna händer och jag kanske inte kunde vifta med mina tofflor, men jag lärde mig en ny taktik och bytte stance. Barnen började lära sig min dans och vi synkade väldigt snabbt.

Vi hade något som kallades "night sessions" varje kväll innan läggdags. Det innebar att man som ledare satt med sina ungar i deras stuga med lampan släckt. Istället hade barnen varsit ljus tänd vid sin säng. De fick prata i tur och ordning och så släckte de sitt ljus alltftersom de lättade sina hjärtan. Det sista ljuset höll alltid ledaren. Man sammanfattade det barnen hade tagit upp och tröstade när det behövdes.

När jag var liten sökte jag efter den fadersgestalt jag aldrig hade haft. Någon att se upp till och någon som lyssnade och kunde leda mig. De där "night sessions"

vi hade fick mig att förstå hur mycket man kan stötta ungar och få dem att tro på sin egen förmåga.

När jag sat och lyssnade fattade jag att det här var barn som hade nått botten av en mörk brunn. Jag kände att jag ville anstränga mig mer, jag ville lyfta locket och sträcka ner min hand i mörkret. Ju längre ner de sjönk, desto mer ansträngde jag mig. Även om jag var rädd för att själv falla, var det värt risken för att kunna dra upp dem. Att hjälpa de där barnen var som att dra upp den unge jag själv varit en gång i tiden, ensam i den mörka brunnen.

Jag försökte tala till barnen snarare än att beordra dem. Få dem att lita på mig. Istället för att skälla på ungarna uppmuntrade jag dem. De var inte längre rädda för mig utan såg istället upp till mig. De följde mig. Med eller utan tofflor.

När vissa av föräldrarna kom tillbaka och såg hur glada barnen var och hur de hade förändrats, så tappade de hakan och trodde inte att det var sant. Barnen skrattade och lekte tillsammans istället för att slåss. Det kändes så skönt att visa föräldrarna att de hade missbedömt sina ungar.

Där kom jag, lille Amår från Sverige, och ville förändra världen och plösligt insåg jag att det var möjligt. Tiden i USA lärde mig mycket om den man jag ville